

Fre Mauro doboza

Csak pillanatok vagyunk az
évmilliárdok végtelen folyamában.
S noha ezek a pillanatok múlandók,
számunkra az életet jelentik...

(Fre Mauro)

Krest hunyorgott. A meteort szétfröccsentő sugárnyaláb fehér fénye egy pillanatra bevilágította az űrhajó kabinját. Miután a férfi erőt vett magán és újra ki mert pillantani a fél méter vastag üveglapon, még látta a gázzá vált kozmikus szikla utolsó másodperceit, ahogy elhalványulva semmivé foszlik. Aztán az űrhajó pilótájára nézett, aki lassan – némi túljátszott nyugalommal – felé fordult. „Semmi gond...” – sugallta résznyire összehúzott szeme...

De Krest nem tudott megnyugodni. Sőt, egyre inkább úgy érezte, hogy a félelem teljesen eluralkodik rajta. Még gyermekkorában – talán ötéves lehetett – hallott először a Nagy Meteor Felhőről. Egyáltalán nem találta félelmetesnek a több millió százdüldő szikladarabból álló, hatalmas kiterjedésű zónát, mely körülvette a Holdat. Inkább valamiféle kalandvágyat ébresztett benne, hogy egyszer talán, ha majd felnőtt lesz, elrepülhet oda, és saját szemével láthatja. Aztán felnőtt lett és elrepült. De a kalandos, izgalmas környezetnek se híre, se hamva nem volt. Inkább életveszélyes, vakmerő vállalkozásnak tűnt a Holdra utazni. Mire először – földi idő szerint négy évvel ezelőtt – eljutott oda, már csak a rettegés maradt. Több, mint kétszázötven évnyi csend után kutatóhajók kezdtek repülni a Holdra. Az emberek eldöntötték, hogy szembenézzenek a múltjukkal, és végre belátják hibáikat. A törmelékfelhő azonban megnehezítette az űrhajók leszállását. Krest látta a darabokra robbanó hatalmas Wenog kutatóhajó utolsó pillanatait, amit a planéta felé tartó hajóflotta kamerái rögzítettek. A halálfélelem megérintette és belégyökerezett olyan makacsul, hogy képtelen volt magából kiirtani. És most itt van újra...

– Nyugalom – mondta most már hangosan Ima, a hajó pilótája. A „pilóta” kifejezés talán nem a legpontosabb, legalábbis nem a régimódi, hagyományos értelemben. Ima csak ellenőrizte az űrhajó automatikáját, melyet még a Marson programoztak be. A rendszer önállóan, szinte életre kelve kalauzolta el őket a vörös bolygóról a Holdhoz.

– Már háromszor jártam itt – folytatta a férfi –, nem lesz semmi baj.

Krest kifejezéstelen arccal nézett a negyvenegynéhány éves pilótára. Megkísérelt egy halvány mosolyt erőltetni arcára, de arcizmai valahogy nem akartak engedelmessékedni. Ima becsületére legyen mondva, hogy nem reagálja túl a dolgot. A Mauro Alapítvány nem véletlenül választotta ki a tapasztalt férfit. Már legalább húsz éve repült. Az utóbbi tizenegy évet kereskedelmi járatokon töltötte a Föld-Mars útvonalon. Ő volt az egyike azoknak a pilótáknak, akik az első Hold expedíció flottájában repültek. És ő

volt annak a hajónak a pilótája is, melynek kamerái rögzítették a Wenog pusztulását...

– Akkor még nem vettük elég komolyan a meteorokat – mondta Ima, mintha gondolatolvasó lenne. Élénk tekintetéből tükröződött, hogy szerette az embereket fürkészní. Jól látta Krest bénult rettegését, de mély hangja és kissé nyers gesztusai nem tudták megnyugtatni a szorongó régészt.

Krest újra kipillantott, bele a fekete mélységbe. A végtelen sötétséget időnként kékes-fehér energianyalábok szakították meg, ahogy az űrhajó meteorvadász rendszere az űrt pásztázta. Közelebb hajolt az ablakhoz és ekkor meglátott egy saját tengelye körül pörgő, sötétszürke meteort. Aztán még egyet... és még egyet... Egyre több és több meteor tűnt fel a sötétségben, a pásztázó nyalábok pedig egyre sűrűbben villantak fel. Krest küzdött az elhatalmasodó rettegéssel és csak a felrobbanó Wenog űrhajót látta maga előtt.

Miközben erőtlenül küzdött a félelemmel, szinte észre sem vette, ahogy lassan, méltóságteljesen beúszott látóterébe utazásuk célja, a Hold. A körülötte lebegő meteorfelhő magába burkolta. Innen nézve szinte úgy tűnt a milliányi kódarab miatt, mintha saját légköre lenne. Ahogy a hajó egyre közelebb ért hozzá, kirajzolódtak a részletek. A homályos felhőből előtűntek az ütközésektől ide-oda táncoló meteorok. Krest hunyorgott, ahogy megpróbált keresztül látni a felhőn. Aztán meglátta a kilométernyi átmérőjű krátereket, melyek a Hold felszínét beborították.

Ekkor egy újabb hatalmas villanás világította be a hajó kabinját. Krest becsukott szemmel elfordult. A gázzá vált meteor eltűnt és a robbanás fénye lassan elhalványult.

Amikor újra kinyitotta szemét, egy tiszta, nyugodt tekintetet látott maga előtt. Szinte elveszett a barna, csillogó pupillákban. Most ez a gyönyörű szempár volt az egyetlen, melyet nyugodtan tudott nézni. Érezte, ahogy a félelem lassan visszahúzódik.

Luirea, a fiatal történész nő nézett rá. Ahogy észrevette a férfi elrévedt tekintetét, halványan elmosolyodott.

Krest végre feleszmélt és visszatért a barna szemek kozmoszából.

– Szinte irigy vagyok a nyugalmára – mondta. – Maga olyan békés, mintha csak otthon, egy Mars körüli úton venne részt. Hozzáteszem, hogy furcsamód megnyugtató tekintete van... – Az utolsó mondata valahogy falsul hangzott – legalábbis ő úgy érezte. Krest, amióta csak repültek, egyre jobban elveszett Luirea megnyerő személyiségében. Nem akarta magának nyíltan beismerni, de a nő olyannyira hatással volt rá, hogy az utóbbi napokban már nem is igen tudta türtőztetni bókjait. Néha tétován elejtett egyet.

– Ön téved – mondta ekkor Luirea, vékony, szinte légies termetéhez képest meglepően markáns hangon –, a meteoroktól én is rettegek. Talán csak jobban palástolom...

Aztán kimerően az ablak felé fordult. Hosszú, sötétbarna, majdnem fekete haja egyetlen vastag, összefont tincsben omlott vállára. A sötétkék, testhez simuló űrhajósruha finoman kiemelte alakja törekeny harmóniáját. Karaktere legfőbb vonását a Holdiak leszármazottaira oly jellemző mandulavágású szemek, pici orr és vékony, rózsaszín ajkak adták. Krest órákig elbámulta volna...

– Nem tudták, hogy mit tesznek – csóválta meg a fejét Luirea.

– Az őseire gondol? – kérdezte Krest, bár szinte biztos volt benne, hogy a nő az űkapáiról beszél.

– A dédanyám mindig azt mondta, hogy „A Földiek rabszolgát csináltak belőlünk, hát felláztunk” – szólt elgondolkodva Luirea. Az egyre sűrűben felvillanó sugárnyalábok fényei fürge táncot jártak az arcán.

– Ha jól számolom, az ön dédanyja már a Marson született – mondta Krest, miközben felidézte magában tanulmányait. – Nem lehet, hogy a menekültek leszármazottai egy kicsit elfogultak?

Kérdésére Luira lassan felé fordult, de nem válaszolt. Tekintete most kissé hidegbbnek tűnt...

– Hamarosan elérjük a sztero-csatornát – szólalt meg ekkor Ima. – Most már nem lesz gond.

Krest látta, hogy egy olyan témára tapintott, ami elég kényes volt ahhoz, hogy esetleg Luirát magára haragítsa, ezért inkább nem játszott tovább a tűzzel. A sztero-csatorna felé fordult. A nyolcszáz kilométer széles meteorfelhő a távolban egy helyen megtört. Egy fekete, meteoroktól és aszteroidáktól mentes sáv húzódott keresztül a törmelékfelhőn át, egészen a Hold felszínéig. Mint valami gigantikus, vákuumból épített kapu várta a megérkező űrhajókat.

– A csillanásokat nézi? – kérdezte Ima.

Krest csak bólintott, miközben a meteorfelhőben felvillanó éles fényeket nézte. Az első útján már látta ezeket a furcsa, éteri jelenségeket. Tudta, hogy a fehéres csillanásokat a felhőben keringő roncsdarabok okozzák.

– Itt kering körülöttünk az elmúlt kétszázötven év technológiája – mondta Ima borostás arcán cinikus mosollyal.

Krest beleborzongott, amikor arra gondolt, hogy nem csak űrhajók darabjai keringenek a Hold körül. Városok, épületek romjai, sőt, talán még kristályosra fagyott emberi testrészek is a Nagy Meteor Felhő részei. Talán még maga Fre Mauro teste is ott lebeg valahol... Vagy a Doboz...

– De gyönyörű – harsant fel Luira hirtelen.

A két férfi odanézett, ahová a nő bámult ámulattal.

A Hold szürkés-fehér korongja mögül lassan előtűnt festői színeivel a Föld. Csak az északi félgömb látszott az egyenlítő vonaláig, a déli beleveszett a sötétségbe. Egy darabig a meteorköd mögött haladt, aztán elérte a törmelék-felhő határát és kibukkant mögüle. A színei élénkebbé, teltebbé váltak.

Mindhárman megigézve nézték az anyabolygót. Megszokták már a Mars koszos, szürkés-narancsos „selégkörét”, ezért lenyűgöző volt a tiszta kékség látványa. Bár Krest tudta, hogy évszázadokkal ezelőtt a Holdiak kékebbnek látták. Sokkal kékebbnek...

Az űrhajó ekkor lassan megdőlt, és célba vette az egyre jobban kitáguló meteormentes sztero-csatornát. A manőver közben mindhárman a Hold északi pólusát beburkoló, zölden fluoreszkáló ködfoltot nézték. A gravitáció megbilincselte a mérgező gázt, mely lassan áramlott a világűrbe.

– Nem kellett volna a vegyi gyárat ide telepíteni – mondta fejcsóválva Ima, aztán a nőre kacsintott. – Végre újra otthon!

Luira nem vette túl jó néven a származására vonatkozó célzást.

– Ha jól tudom, az ön őseinek egy része szintén a Holdról származik – vágott vissza kimerően. Bár az ellentétek már rég nem léteztek az új generációk között, mégis időnként felbukkantak, hogy időleges vitákat szítsanak. Ima Félvér volt. Az őseit legalábbis hivatalosan így tartották nyilván. Generációkkal ezelőtt, valamikor a Hold kolonizálásának fénykorában született a legtöbb Félvér. A mostoha körülményekhez alkalmazkodott Holdiak és a Földről érkező bevándorlók közös leszármazottai lettek a Félvérek. Keveredtek bennük az ősi, földi vonások és az új, más környezethez idomult, holdi képességek.

– Azért nem kell mindjárt a falra mászni – vigyorgott tovább Ima. – Mi már megbocsátottuk maguknak azt, hogy földönfutókká tették.

– Arról nem a Holdiak tehetek – mondta kissé felemelt hangon Luira, miközben Krestre pillantott.

A férfi meglepődött, amikor észrevette Luira tekintetében a halvány neheztelést.

– Azért a háborúért nem csak a Földiek felelősek, ezt be kell ismerniük – csak ezt tudta hirtelen mondani. Nem szerette a vitákat, főleg nem azokat, amik már rég megtörtént, örökre megváltoztathatatlan dolgokat emlegettek. Számára értelmetlen volt a múltról beszélni. Legalábbis nem ilyen módon.

– Krest – szólította meg Luira felháborodva –, de hát maguk telepítették a Holdra a napelem-mezőket és...

– Leszállás harminc másodperc múlva – szakította félbe váratlanul Ima. – A vitát majd folytathatják odalent...

„Egy újabb félbemaradt szócsata...” – gondolta Krest, miközben kinézett az ablakon – a szeme sarkából látta, ahogy Luira elgondolkodva maga elé néz – és figyelte az egyre közeledő holdfelszínt. A kráterek és sziklák óriásira nőttek, már teljesen betöltötték a látómezőt.

A lassítórakéták bekapcsoltak. A hajó finoman közeledett a talajhoz, a neonkék lángok felkavarták a szürkésfehér port. Aztán a fények kihunytak és a szerkezet digitális álomba zuhanva megpihent.

☐ – Jó utat! Remélem, megtalálják! – recsegett Ima eltorzult hangja Krest fülhallgatójában. A hajó nyomáskiegyenlítő kamrájában várták Luirával, hogy a pilóta végre kinyissa az ajtót.

Egy halk sípszó hallatszott, aztán a levegő hangosan sziszegve kiáramlott a fekete vákuumba. Néhány másodperc múlva vörös jelzőfény gyúlt ki jelezve, hogy most már elhagyhatják a kamrát. Az űrhajó titánfala lassan félresiklott és beömlött a Hold talajáról visszaverődő szürkés-fehér fény. Krest lépett ki – inkább ugrott – először a hajóból, aztán Luira következett. Szokatlan volt a lassú talajt érés. Mintha a Föld egyik óceánjának fenekére süllyedtek volna. A szkafander vastag talpa alatt felverődött a holdi por, amely a csekély gravitáció miatt csak lassan, lomhán hullott vissza.

Krest a nőre pillantott. Kíváncsi volt az arckifejezésére. Szívesen megkérdezte volna tőle, hogy milyen végre az ősei földjén járni. Tudta, hogy Luirát a többi leszármazottól eltérően nagyobb kötelék fűzi szülőhelyéhez. Ezért lett belőle történész. Az alatt a néhány rövid beszélgetés alatt, melyet az utazás napjaiban folytattak, Krest számára nyilvánvalóvá vált, hogy Luira szinte szenvedélyesen vonzódott a Holdhoz.

– Sajnálom, hogy nem lehet itt az öreg – mondta a nő. Tágra nyílt szemekkel nézett végig az előttük elterülő síkságon. Arcán áhítat tükröződött.

– Nem tudtuk meggyőzni az orvosokat – tárta szét karjait Krest, ahogy eszébe jutott Fre Mauro ükunokája. Amikor megbízta Krest a Doboz felkutatásával, még az állt a megállapodásban, hogy ő is részt fog venni az utazáson. Aztán néhány hónappal az indulás előtt megroppant az egészsége. Hiába gyözködte a százhuszonkét éves agastyán az orvosait, azok hajthatatlanok voltak. Szigorúan megtiltották, hogy Sernom Mauro részt vegyen az ükapja és a Doboz felkutatásában. Persze Krest a hírek hallatán megkönnyebbült. A vén milliárdos csak maradjon nyugton az ágyában, és csak támogassa szorgalmasan alapítványával a kutatást...

– Északi irányba kell indulnunk – mondta Krest, miközben a sisakrostélyán felvillanó jeleket nézte. A Kulcs jelei mutatták az utat.

A Mauro Alapítvány jó szolgálatot tett. Megőrizte a Kulcs másolatát, melyet még maga Fre Mauro készíttetett. Az eredeti eltűnt, a másolatot a leszármazottai örökölték apáról fiúra. Senki sem tudott a Kulcs nélkül hozzájutni a Doboz tartalmához. A néhány arasznyi hosszú, ujjnyi vastag fémrúdon meghatározott koreográfia szerint apró jelek villantak fel, ha a Doboz közelébe került. Úgy viselkedett, mint egy detektor, amellyel meg lehet keresni a fémládát, ha a sors úgy hozza, hogy eltűnik. Legalábbis Fre Mauro a háború kirobbanásakor így képzelte. Most majd kiderül, hogy működik-e.

– Ima, jöhet a sikló! – szólta Krest a mikrofonjába.

– Rendben – hallatszott a hangszórókból.

A raktér ajtaja lassan félrehúzódtott. Egy csövekből és vezetékekből álló daru karja nyúlt ki a háznyi méretű csarnokból, rajta ott himbálózott lassan a sikló. A hatalmas fémkar óvatosan a talajra eresztette a szerkezetet, majd visszahúzódtott rejtékébe. A sikló egy kétszemélyes, a holdi körülményekhez tervezett jármű volt. Az ősi, kétkerekű motorokra hasonlított – úgy látszik, hogy nem csak a történelem, hanem a technológia is ismétli önmagát. Mindössze egy kisméretű, rejtett gravitron-motorból, ülésből és egy kormányból állt.

– Egyszer már vezettem ilyen – mondta Krest, miközben Luirával elhelyezkedtek a sikló ülésén. Aztán megnyomta az indító gombot, mire a gravitron-motor enyhén rezonálva bekapcsolt.

– Mehetünk – helyezkedett el mögötte Luira.

A férfi „gázt” adott, és a jármű lágyan megindult.

Alig fél méterre a talajtól, hangtalanul siklottak. A szerkezet nem túl gyorsan, szinte komótosan haladt a kisebb sziklák és kráterek fölött. Nyomukban egy lassan eloszló, szürke csóva keletkezett, melyet az elektromosan feltöltődött porszemcsék örült tánca okozott.

Krest-et különös izgalom fogta el. Ahogy Luira a háta mögé ült és karjaival lágyan átölelte a derekát, egyszeriben elfelejtette, hogy valójában miért is vannak itt. Inkább tűnt a szituáció valamiféle titkos találkának, mint egy régészeti kutatásnak. Még a büntudat is elfogta hirtelen, ahogy kellemesen megborzongott a nő érintésétől...

– Látok néhány roncsdarabot – mondta ekkor Luira, megtörve a különös pillanatot.

– Igen, a menekülthajó darabjai – Krest visszazökkent a vákuumos valóságba és az egyre sokasodó, poros fémdarabokat nézte. Ahogy közeledtek céljuk felé, úgy tűntek elő a különböző méretű, összegyűrt, megolvadt titáncsok.

– Hatalmas lehetett – tűnődött Luira.

Krest csak bölintott magában és hirtelen felvillantak előtte a több száz éves dokumentum-felvételek, melyeket először még gyerekkorában látott Fre Mauro haláláról. Az utolsó menekülthajó felszállását – melyen a korabeli beszámolók szerint több, mint nyolcezer ember akarta elhagyni a Holdat – egy kéműhold kamerája rögzítette.

A felvételeken tisztán látszott az acélkék, szivar alakú űrhajó, ahogy a Hold felszínéről emelkedni kezd. Aztán, mielőtt a gyorsító rakétái bekapcsoltak volna, hirtelen egy éles villanás vakította el a kamera optikáját. A Földről indított energiainpulzus fénye volt az, amely becsapódott a gigantikus űrjárműbe. A szivar közepéből hatalmas tűzgolyó terjedt szét, aztán a hajó kettétört, és lassan visszahullott a Holdra. Hegynyi poroszlopok robbantak a csillagok felé, amikor teste talajt ért...

– Bizonyára a méretei miatt figyeltek fel rá a földi erők – mondta Krest.

– Ez nem így van – vágott vissza hirtelen Luira. Hangjából újra érződött az a hideg sértődöttség. – Tudták, hogy Fre Mauro a hajón van. Mint ahogy azt is tudták, hogy ha megölik Maurot, akkor a Holdiak ellenállása meg fog törni.

Krest egy pillanatra meglepődött és már vágott is volna vissza, hogy meglátása szerint a Földiek soha nem nyúltak szándékosan ilyen mocskos dolgokhoz, de csak ennyit mondott:

– A Földiek nem tudtak arról, hogy az a hajó ártatlan menekülteket szállít.

– Az a menekülthajó volt az utolsó! – Luira nem engedett – Krest közben észre vette, hogy gyengült a fogás a derekán...

Ha hátra tudott volna fordulni, akkor látta volna Luira sértődött, feldúlt arckifejezését. De nem szándékozott megsérteni a nő nemzeti érzéseit. Ha őszintén belegondol, akkor teljesen jogos a felháborodása. A Holdiak leszármazottai a mai napig nagy tiszteletben tartották szellemi vezetőjüket, Fre Maurot. Népük az ő irányításával függetlenedett a földi civilizációtól és az ő erkölcsi elveit követve élte mindennapjait. És hát be kell vallani, hogy a Holdiak kultúrája felettébb különbözött a Földiekétől. Bár több, mint öt generáció választotta el Luirát az őseitől, fizikai megjelenésén kívül a személyisége is kisugározta ezt a másságot...

„Tessék, már megint Luira jár a fejemben!” – csattant fel magában Krest.

A nőből áramlott valami nyugodt béke. Ez olyan erővel hatotta át, hogy bárki megérezte, aki találkozott vele. Talán a holdi élet volt ilyen hatással népére. Itt nincsenek felhők, mint a Földön, nincs élővilág. Itt örök a sötétség, még ha a Nap ugyanúgy kel is fel, mint a kék planétán. Talán ez az időtlen csend és a légies gravitáció az oka annak, hogy a valamikor évszázadokkal ezelőtt ideérkező Földiek átalakultak. Testük lassan hozzászokott a holdi körülményekhez, és lényük legbelsőbb zugait is átította a sivár planéta szépsége és nyugalma.

– A napelem-mező ellátta energiával az egész Földet és a Holdat is. Nem értem, hogy miért kellett a Holdiaknak az a függetlenség – érvelt Krest. Valahogy nem akarta, hogy ennyivel elintézzék. Persze, csak mint régész kötekedett a nővel. Azokból az időkből rengeteg archivált anyag maradt fenn, de valójában már senki sem tudta, hogy pontosan hogyan robbant ki a Föld-Hold háború.

– Krest... – sóhajtott Luira a sisakja mikrofonjába. – Soha nem tört volna ki a háború, ha a Földiek megbecsülték volna a munkánkat.

„Munkánkat” – ez a szó mindent kifejezett. Magába foglalta az összetartást, amely a túlélést jelenti, és amely ugyanakkor az elszigeteltséget is előidézheti. Krest, bár fenntartásai voltak a történésznő állásfoglalásával szemben, mégis furcsa tiszteletet érzett iránta. El kellett ismernie, hogy Luira kitartása saját „fajtája” mellett igen figyelemre méltó.

– Már megbocsásson, Luira – hallatszott ekkor Ima eltorzult hangja a sisakokban –, de Önök pontosan azt tették velünk, amit a Földiek magukkal.

Egy pillanatnyi csend következett, aztán a nő megszólalt:

– Mi tiszteletben tartottuk a Félv... – hirtelen elharapta a szó végét. A hold fénykorának utolsó évtizedeiben annyira felfokozódtak az ellentétek a rasszok között, hogy a földi és holdi szülők leszármazottait a „Félvér” kifejezéssel bélyegezték meg. A háború után azonban soha többet nem használták. Száműztek minden olyan nevet, kifejezést, ami a rasszok különbözőségét hangsúlyozta... De bármennyire is próbálták elfelejteni ezeket a szavakat, még mindig ott éltek az emberek fejében.

– Mi voltunk azok, akik vért izzadva kiszolgáltuk magukat és a Földieket – mondta Ima egy kissé felemelt hangon. Azonnal felháborodott Luira félig kimondott szava hallatán. – Több ezren haltak meg közülünk a bányákban és a vegyi üzemekben.

„Közülünk” – mondta ki magában Krest. Egy újabb szó, amely annak idején eltávolította egymástól az emberi faj három változatát...

A kirobbanó miniatűr háborút a dombok mögül előtűnő gigantikus roncsdarabok szakították félbe. A menekült hajó kettétört teste ott magasodott hirtelen előttük, mint valami félig holdi porba ágyazódott, megkopott háborús emlékmű. Mögötte, az éjfelete háttér előtt sugárnyalábok villantak fel, ahogy a keringő meteorvadász szondák szétlőtték a fagyos kőtömböket.

– Már közel vagyunk – mondta Krest, miközben a sisakrostélyá üvegjén felvillanó jeleket nézte. Az ősi Kulcs jól működött és reménykedtek, hogy odavezérli őket a Dobochoz.

Megálltak a siklóval, majd leszálltak róla. Szinte molekuláknak érezték magukat az óriási űrhajó mellett.

Krest lassan körbefordult és ameddig csak ellátott, roncsdarabok hevertek mindenfelé belefűrődve a talajba. A robbanás után leülepedő por több méter vastagon befedte mindent, de még így is ezernyi összegyűrt, behorpadt roncsdarab látszott több négyzetkilométernyi területen elszóródva.

– Arra kell mennünk – mondta és elindult a kettétört szivar kiszakadt oldala felé. Nem látta Luira könnyes szemét, aki egy pillanatig még mozdulatlan maradt, majd felsóhajtva követte őt.

A Kulcs digitális jelei folyamatosan változtak, és egyre összetettebb alakzatokat alkottak. Krest és Luira érezték, hogy már közel vannak. Tudták, hogy meg fogják találni a Dobochoz, mely nélkül a Hold újjáépítése nem kezdődhet el!

Egy sziklás lejtő után elérték a hajó oldalát és beléptek a hatalmas nyíláson. Koromsötét volt. A légkörtelen Holdon nem volt szórtfény, ezért ami árnyékba került, az azonnal beleolvadt a sötétségbe. A szakfanderük lámpái bekapcsoltak, ahogy a szenzorok érzékelték az átláthatatlan feketeséget. Egy hatalmas csarnokban jártak. Ahogy lassan körülnéztek, a fénytölcsérekben előtűntek a kékes-szürke fémfalak, összeolvadt vezetékkötegek és... és a vastag portakaró alól kimeredő végtagok.

Kristályossá fagytak a halottak. A vákuum hidege örökre konzerválta az utolsó holdi menekültek hulláit. Krest és Luira hirtelen összerándultak, ahogy megpillantották az emberi maradványokat. Tudták, hogy mi vár rájuk és fel voltak készülve a borzalmakra, de átélni a dolgokat mindig más, mint elképzelni. Nem lehetett megbecsülni, hogy hány ember teteme lehetett a por alatt. A karok, lábak és roncsdarabok összefüggő elegyet alkottak.

– Nyugalom – csak ennyit tudott mondani Krest. Régészként már látott hasonlót, amikor az első holdi útja során az egyik elpusztított nagyvárost tárták fel. Rengeteg szoborrá vált tetemet ástak ki a por alól. Mélységes gyászát azonban az sem enyhítette, hogy a következő három kutatójárat feladatul a halottak összegyűjtését és tisztességes eltemetését kapta.

Luira most élte át először ezt a borzongató élményt. Ráadásul a saját ősei tete-meivel és a háború borzalmával szembesült. Mert csak itt, a Hold porában állva, a lerombolt városokat és a roncsokat látva döbben rá az ember, hogy a háború valóban megtörtént...

– Meg fogjuk találni – törte meg a döbbsent csendet Krest. A Kulcs jeleit fürkészte. A villogó, furcsán tekeröző ábrák most már azt jelezték, hogy a Doboz itt van valahol métereken belül, a por alatt.

– Ott lesz – mondta ekkor Luira, és elindult a csarnok egyik romos szeglete felé.

A Kulcs egyre gyorsabb ütemben pittyegő jelei majd „berepesztették” a sisakros-télyokat...

– Itt van, itt kell lennie – mutatott Luira egy deréknyi vastagságú és legalább öt méter hosszú titángerendára, mely félig a porba fúródva, ferdén meredt a csarnok mennyezete felé.

– Rajta állunk! – Krest hangja megremegett az izgalomtól, ahogy Luira mellé lépett. A Kulcs jelei örült táncba kezdtek.

– Ki kell ásni! – mondta a férfi, és szkafandere oldaláról lecsatolt egy rövid ásót, mely a Holdra érkező régészek egyik kötelező szerszáma volt. Mindketten ásni kezdtek.

Beledöfték az ásókat a puha porba. Mintha kavicsokat dobtak volna egy mozdulatlan vizű tóba, úgy robbant szét lomhán a finom holdi por, minden mozdulatkor. Úgy tűnt, mintha szürkés-fehér víztükörbe ásnának egy gödröt. Gyorsan haladtak. Óvatosan körbekotorták a talajba fúródott fémgerendát. Aztán megakadt Krest ásója.

A férfi finoman kiemelte a szerszámot, és kézzel beletürt a talajba.

Tétován Luirára pillantott, aztán félresöpörte a szürke port és meglátta...

Fre Mauro nézett rájuk örült sikolyba meredt arccal.

Luira az iszonyattól felkiáltott, de aztán erőt vett magán, és közelebb hajolt a tágra nyílt szemű, holdi portól elszürkült archoz.

– Fre Mauro... – csuklott el a hangja.

– A gerenda ölhette meg – mondta Krest, miközben kiszabadította a halott felsőtestét a por fogságából. Sejtését beigazolta, hogy a fémgerenda a férfi mellkasát átszakítva tovább folytatódott a talajba fúródva. Fre Mauro teste acélkeménységűre fagyott. A kristályos alak semmiben sem különbözött a súlyos titángerendától... Csak az arc... Az arcból sugárzott a borzalom, ami az utolsó másodpercben elöntötte...

– Ássuk ki teljesen – mondta Krest, és kézzel tovább lapátolt. Luira lassan mellétérdelt, és két kézzel kotorni kezdte a port.

Csak ástak, csak ástak. A verejték lassan elöntötte testüket.

– Itt van! – kiáltott fel végül Luira.

Krest odanézett, ahová a nő mutatott. Egy fémesen csillogó láda sarka állt ki a porból. Odalépett Luirához és néhány másodperc alatt teljesen kiásták.

Megtalálták!

Fre Mauro fagyott jobb keze görcsösen markolta a port. A Doboz centiméterekre hevert tőle...

– Sikerült! – hallatszott ekkor a hangszórókban Ima örömujjongása. Az egész ásást végignézte a szkafanderek kameráin keresztül.

– Végre... – suttogta halkán Krest és lassan Fre Mauro arcára nézett. Itt van! Sikerült felkutatni a Dobozt, melynek tartalma nélkül nem kezdhettek hozzá a holdi élet újjáépítéséhez. A háború emléke végleg eltűnik a fekete vákuumban, és a béke valóssággá válik!

– Nyissuk ki – mondta Krest, és elővette szkafandere mellénytáskájából a Kulcsot. A Doboz pontosan úgy nézett ki, ahogy a történelmi dokumentumok ábrázolták: egy koffer méretű fémláda volt. Tetején, a fül mellett mélyedés várta a fémrudat.

– Benne kell lennie... – suttogta Krest, ahogy a Doboz tartalmára gondolt. Luirára nézett, majd lassan a mélyedésbe helyezte a Kulcsot.

Egy pillanatig nem történt semmi – már azt gondolták, hogy az évszázadok kifogtak a Dobozen – amikor a Kulcs lámpái felvillantak. Luira hátrahőkölt, ahogy a fémláda teteje hirtelen megemelkedett. Csak néhány millimétert mozdult felfelé. A keletkezett vékony résen keresztül fehér, ködszerű levegő áramlott a semmibe. A Doboz kinyílt!

Krest és Luira szinte átszellemülve néztek egymásra. Néhány másodpercnyi néma csend után Krest végre előrenyúlt, hogy leemelje a tetejét és...

A meteor ekkor csapódott be. A légüres térben némán, hangtalanul támadt. Sebeségét a Hold gravitációs ereje szuperszonikusná növelte. Nem állhatott útjába semmi. Még az összeroncsolódott menekülthajó vastag titánburka sem. Krest és Luira szerte-foszlott, ahogy a meteor mozgási energiája hővé alakult. Nem láthatták, hogy mit rejt magában a Doboz...

– Istenem... – motyogta maga elé halkán Ima, ahogy a villanást meglátta a távoli dombok mögött. Tudta, hogy Krest és Luira most már örökké a Holdon maradnak...

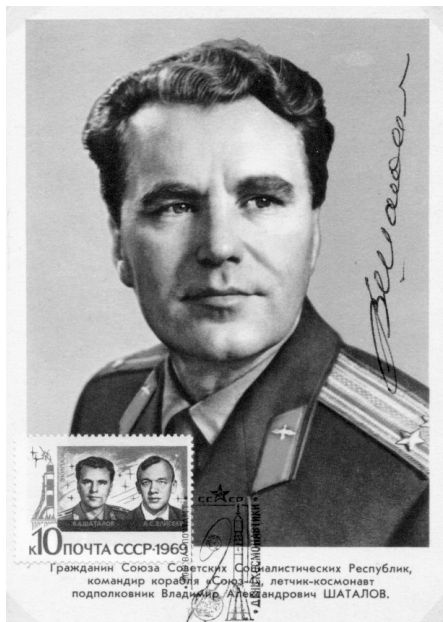
☐ A Doboz pörgött tengelye körül. Oldala megolvadt és elszíneződött, de egyben maradt. Megvédte tartalmát. Lassan aláhullott és kilométeres repülése után a Hold talajához csapódott. Egy kráter oldalán bucskázott lefelé forogva, nyomában a felverődött por csillogva üledett le. Aztán gurult, gurult, jó néhány méteren keresztül. Ahogy a mozgása lelassult és egyre gyengédebben ért a talajhoz, kettényílt. Végül megállt.

Belsejéből egy megkopott fémlemez csúszott a porba. Rajta ősi betűk:

Elhelyezzük ezt a táblát az emberiség nevében, legyen emléke a mai napnak.

Neil Armstrong, Michael Collins, Edwin Aldrin

1969. július 20.

V. A. Satalov 1969. január 14-én indult
2 nap 23 óra 14 perces űrrepülésre
a Szojuz-4 űrhajón.

Ez a komplexum volt az első kísérleti
űrállomást létrehozó és az első
űrátzállást lehetővé tevő szovjet
háromszemélyes űrhajó.